
TOMAS TRANSTRÖMER

Med älven

Vid samtal med samtida såg hörde jag bakom deras ansikten
strömmen
som rann och rann och drog med sig villiga och motvilliga.

Och varelsen med igenklistrade ögon
som vill gå mitt i forsen medströms
kastar sig rakt fram utan att skälva
i en rasande hunger efter enkelhet.

Allt stridare vatten drar

som där älven smalnar och går över
i forsen – platsen där jag rastade
efter en resa genom torra skogar

en junikväll: Transistorn ger det senaste
om extrasessionen: Kosygin, Eban.
Några få tankar borrar förtvivlat.
Några få människor borta i byn.

Och under hängbron störtar vattenmassorna

förbi. Här kommer timret. Några trän
styr som torpeder rakt fram. Andra vänder
på tvären, snurrar trögt och hjälplöst hän

och några nosar sig mot älvens stränder,
styr in bland sten och bråte, kilas fast
och tornar upp sig där som knäppta händer

translated from Swedish by PATTY CRANE

With the River

While conversing with peers, I saw-heard behind their faces
the current
that flowed on and on and pulled with it the willing and the unwilling.

And the creature with clamped-shut eyes
who wants to enter the rapids midstream
plunges right in without trembling
in a frenzied hunger for simplicity.

More and more swiftly the water pulls

like where the river narrows and spills over
in the falls—that place I stopped to rest
after a trip through the arid woods

one June evening, my transistor airing the latest
on the special session: Kosygin, Eban.
A few thoughts drill despairingly in.
A few people go missing in the village.

And under the suspension bridge, the waters rush past.

Here comes the timber. Some of the logs
hurtle like torpedoes straight ahead. Others turn
crosswise, churning sluggishly and helplessly away

and some nose into the riverbanks,
steering between stones and trash, wedging fast
and piling up there like folded hands

orörliga i dånet . . .

såg hörde jag från hängbron
i ett moln av mygg,
tillsammans med några pojkar. Deras cyklar
begravda i grönskan – bara hornen
stack upp.

motionless in the uproar . . .

I saw-heard from the bridge
in a cloud of gnats,
together with a few boys. Their bicycles
buried in the green underbrush—just the horns
sticking up.

Utkantsområde

Män i överdragskläder med samma färg som marken kommer upp ur ett dike.
Det är ett övergångsområde, dödläge, varken stad eller land.
Byggnadskranarna vid horisonten vill ta det stora språnget men klockorna vill inte.
Kringkastade cementrör lapar ljuset med torra tungor.
Bilplåtverkstäder inrymda i före detta lagårdar.
Stenarna kastar skuggorna skarpt som föremål på månytan.
Och de platserna bara växer.
Som det man köpte för Judas' pengar: "Krukmakaråkern till begravningsplats för främlingar."

On the Fringes

Men in overalls the same color as the ground come up from a ditch.
It's a transitional place, a stalemate, neither city nor country.
Construction cranes on the horizon want to take the big leap, but the clocks resist.
Concrete pipes, scattered about, lap at the light with dry tongues.
Auto-body repair shops occupy former cow barns.
Stones cast their shadows as sharply as objects on the moon.
And these places just keep growing.
Like what was bought with Judas's money: "The potter's field as a graveyard to bury strangers."

Nattjour

I.

I natt är jag nere hos barlasten.
Jag är en av de tigande tyngderna
som hindrar skutan att stjälp!
Otydliga ansikten i mörkret som stenar.
De kan bara väsa: ”rör mej inte.”

II.

Andra röster tränger på, lyssnaren
glider som en smal skugga över radions
självlysande band av stationer.
Språket marscherar i takt med bödlarna.
Därför måste vi hämta ett nytt språk.

III.

Vargen är här, alla timmarnas vän
och han rör vid fönstren med sin tunga.
Dalen är full av krälände yxskaft.
Nattflygarens dån rinner över himlen
trögt, som från en rullstol med hjul av järn.

IV.

Man gräver upp staden. Men det är tyst nu.
Under almarna på kyrkogården:
en tom grävmaskin. Skopan mot marken –
gesten hos en som somnat över bordet
med knytnäven framför sig. – Klockringning.

Night Duty

I.

Tonight, I'm down here with the ballast.
I'm one of the silenced weights
that keeps the boat from capsizing!
Indistinct faces in the darkness like stones.
They can only hiss: "Don't touch me."

II.

Other voices crowd in, the listener
gliding like a thin shadow over the radio's
luminescent band of stations.
The language marches in step with the executioners.
Therefore, we need a new language.

III.

The wolf is here, every hour's friend,
and he touches the windows with his tongue.
The valley's full of crawling ax handles.
The rumbling of night planes rolls across the sky
slowly, like a wheelchair with iron tires.

IV.

They're digging up the town. But it's quiet now.
Under the elms in the cemetery:
an idle backhoe. Bucket on the ground—
gesture of someone asleep at the table,
head on their arm, fist thrust out. Bell ringing.